

Družička.

Napsal Augustin Filon. — Přeložil Jan C. Spěváček.

Když Florence Damvillová a Minnie Floydová objímaly se plačce na práhu Gordon-House v Brightoně, kdež byly spolu vychovány v ústavě ctěných slečen Pettmanových, přisahal si, že si budou psát vše, co zažijí den ode dne, hodinu od hodiny, minutu od minuty. Dvacet vzrušených mladých dámských obličejů v rámci černého neb rusého vlasu hledělo, z oken; dvacet buclatých ruček běloučkových — nehledě k několi kaňkám inkoustovým — kynulo srdečné s bohem, dvacet hlásků křičelo: good bye, dear! leč jedinou v pravdě pohnutou byla Minnie Floydová. Visíc na krku své přítelkyně, nadra vzedmuta majíc vzlykotem, tváře smáček, proudem slz, nemohla ze sebe vypraviti než: "Ó má Flory, my darling!"

Kočí omnibusu již se zlobil, když miss Damvillová všeptla do ouška své přítelkyně:

"Jestliže se provdáte přede mnou, chei býti vaší družičkou, nezapomeňte!"

"Přisáhám vám to, miláčku. Především musí se on líbiti vám! ... Nechei muže, jenž by se nelíbil vyvolené srdce mého!"

Slova ta zanikla již ve zvuku kol.

Následkem posvátného toho slibu sestupovala čtyři leta na to miss Damvillová v náručí blackheathském u Londýna, přijížděje z Liverpoolu, kde otec její (Damville Ritchi et Cie) bydlil s celou rodinou.

"Miss Damville, myslím?" pravil mladý muž, nadzvihuje hnědý klobouk dosti neobratně.

"Zajisté!" odvětila Florence důrazně.

Slečny nemohly přijíti na proti., Posledním vlakem přijela modistka zkoušející klobouky. Proto přijel; jsem pro vás já s trapem."

Zapomněl představit se, řici, kdo jest. Sluha? Nemožno. Komís p. Floyd (Floyd, Barnard and Co. limited, East London, velkotovárna na ohýbání dřev)? Proč ne? Aneb byl by to naposled ženich sám, tento hoch s velkýma nohama, výrazu dobráckého a trochu pochmurného, jenž tu kráček mlčky po jejím boku? A ten umazaný kabát, ta uvadlá květina s ulomeným stonkem! Ne, je-li to ženich! ... Ubohá Minnie!

A zatím co tyto myšlenky jí vystávaly v hlavě, miss Damvillová usmívala se svým nebeským způsobem na nešťastníka. Vstoupili do kočárku; mlasknuv jazykem gentleman pobídl malého pony k jízdě.

"Krásné zvířátko!" chválila miss Florence, pokračujíc ve svých úvahách. "Kdo jest přece ten hoch, pro lásku boží? Bratr? Minnie nemá než sestry, pět myslím. Aha,

už to mám, jst to Teddy."

Teddy (Alfred) byl synovec paně Floydové. Jsa sirotkem byl vychován se svými sestřenkami. Teddy dle toho, jak to vezmete, zaujímal v domě místo buď velké buď žádné. Velmi skromný, velmi příjemný, nikdy bručivý, neunavný, byl právě tak schopen nakoupiti pentli jako koně neb vésti proces. Byla to bytosť bez nároků, na kterou též nikdo nebral ohledu. Když zaklepal na dvéře a když ozvaly se ustrašené hlasy:

"Kdo je tu?" nepotřeboval než říci "To jsem já!" a ihned se řeklo: "A to jest jen Teddy," a sestřenky daly mu vstoupiti, i když byly jen ve spodničce neb šněrovačce. Růžová nadra a bílé paže slečen Floydových nestaraly se oň, tím hůře pro něho, hleděl-li on na ně.

Jedenkrát pro krátký čas jen bylo lze se domnívati, že Teddy nechal své passivity. Něco musilo se udáti mezi ním a sestřenkou Minnií. Florence čila tajemství, očekávala důvěrná sdělení — marně. Jméno Teddy vymizelo z dopisů její přítelkyně — hluboké mlčení o něm. A ode tří měsíců nebyla v nich řeč než o ženichu Dudleyovi, pravém to Fenixu, jenž v sobě soustřeďoval veškery ctnosti a byl synem otce, jenž měl pakostníci, která může každou chvíli zachvátiti srdce. Tedy ovšem musil ustoupiti, zaniknouti.

Zatím dojel trap před krásný park a dlouhým stromořadím před perron hezounké villy. A zde padla miss Damvillová v náručí pěti slečinek v bledě modrých šatečkách, z nichž nejstarší Minni bylo devatenáct, nejmladší Addé deset. Byla pravá bouře něžnosti, přival polibků. Všech pět slečen Floydových mluvilo hězky na hlas a to společně, neb každá chtěla přišcházti něco nového sdělení. Byly opojeny, skutečně opojeny tímto manželským dobrodružstvím a příchodem modistky — "Francouzsky, má drahá, skutečně a k tomu mající vkus! Vše, co ušije, jest tak hrozně krásné!"

V domě byl zmatek nad zmatek, všechny dvéře otevřeny, všechny stoly plny. Služky běhaly sem tam a dlouhé pentle jejich čepečků vlály ve vzduchu.

"Chcete číšku čaje, drahá? Máte hlad?"

"Vždycky!"

"Vezměte zatím tyto bonbony. Přinesl je ráno Dudley. Musejí býti výtečné. Vše, co jest od Dudleye, jest znamenité!"

"Že jsme všechny do něho zamíjovány, maminko?" pravila malá Ada.

"Bezpochyby, miláčku!"

Jaké jest to pěkné křestní jméno, Dudley!

"Jest to výtečný hoch," chválí Minnie. "Opovruje Svinburnem a zbožňuje Tennysona. A pak zná se v žaponských okrasách, ani nevíte jak."

"Mají krásné sídlo ve Škotsku," dodává mr. Floyd, jenž teprve ny-

ní přichází. "Pravá šlechtická residence, celý dům z kamene."

Konečné jsou naše přítelkyně samotny v pokoji budoucí mrs. Lambtonové.

"Hleďme, Minnie, váš papa i vaše mamam, vaše čtyři sestry i vaše služebné jsou Dudleyem nadšeny. A vy?"

"Háj bže, drahouška..."

"Chcete lhát, Minnie? Nechte mne hleděti vám do obličeje. Vaše oči mi řeknou vše lépe než vaše ústa. Upřímně řečeno, myslila jsem, že vás najdu v sedmém nebi a vy v něm nejste. Váš klid..."

"A je-t něco zlého v tom klidu?"

"Ale, můj ubohý ptáčku, tohle není láska! Pamatujete se, co jste řkala v ústavě? Ze si vezmete piráta, lupežníka. Musí vás unést v noci, uvázanou na koni..."

"V ústavě jsme byly bláhové... poněvadž jsme slyšely celý den jen samé moudré věci. Nyní, co slyším jen hlouposti, stala jsem se velice moudrou!"

"Váš ženich jest tedy šarmantní?"

"Všichni to říkají."

"A miluje vás?"

"Myslím, že ano."

"A Teddy," počala Florence po delší pomlčce, "co ten říká tomu zasnoubení?"

Mráček tesknosti přeletěl přes sladký obličej Minniin.

"Ubohý Teddy! Co chcete aby říkal? Nikdo se ho neptal po jeho mínění!"

Více o něm Minnie neřekla.

V půl osmé přišel Dudley Lambton k obědu. Dokonalý elegantní švihák; vlasy na spáncích přilepené dělila symetricky středem cestička; uzel kravaty byl by činil čest hraběti d'Orsay, monokl houpal se graciózně na bílé vestě a v dírci fraku zářila bílá gardenie. Pomalé pohyby i ospalá řeč byly dokonalého gentlemana.

Po obědě se tančilo.

"Drahý pane Lambtone," pravil Minnie svému snoubenci, "představuji vám svou nejlepší přítelkyni, miss Damvillovu. Máte-li mne rád, jak aspoň ně dy tvrdíte, budete jejím rytířem a dáte si na práci, zalíbíti se jí."

Dudley usmál se poněkud a již vířil s Florencí v bujném valčíku. Pak uvedl ji do přiléhavějšího sklenníku, kde pásl se na její skutečně královské krásě. Malá její hlavinka hnědých kadeří opírala se o lenoch, rty její, polootevřeny neurčitým úsměvem, ukazovaly zářivé bílé zoubky. Purpurový žvýtek bez rukávů hluboce vystřižený prozrazoval skvostné poprsí a okazoval běloskvoucí paže ovínuté zlatými náramky, jež budily v Dudleyovi myšlenku na okovy otroka lásky...

"Miss Floydová mi uložila, bych se vám hleděl zalíbíti," šeptal Dudley. "Vaše přítelkyně není zárliva?"

"Proč pak? Vždyť jest tak krásná!"

"Líbí se vám?"

"A vám?"

"Mně! Ó, miss Minnie jest nejkrásnější osobou, kterou jsem kdy viděl před dnešním večerem."

Růžový nádech zbarvil tvářinku miss Damvillovu jemným odleskem jitřenky.

"Jak se dobře držíte udělených rozkazů?"

"Rozkazů neopatrných a v každém případě zbytečných"

Nebylo než slyšeti zvuk vějíře miss Florence. Oči mladého muže hltaly ji zářice od špiček malých nožek, vykukujících zpod šatů, až k nadrům, jež se chvěly pod krajkovou obrubou.

"Jak jest krásný, ten sklenník!" vzdychla si.

"Milujete květiny?"

"Zbožňuji je," pravila hlasem vášnivým, "chtěla bych žíti v zemi, kde všechny ty květiny zde vyrůstají v stromy, chtěla bych blouditi v panenském pralese!"

"Zcela samotna?"

"Hm... možná, že ne úplně sama..."

Sotva že vyřkla tato slova, cítila hrozné výčitky svědomí. "Jak jsem bídná," myslila si. "Hle, lákám zde a "firtuju" s ženichem mé nejdražší přítelkyně."

Vstavši, přistoupila k oknu; hlava se jí točila.

"Jaká to krásná noc," pravila, "jak jest dobře vnořiti hlavu do toho vlahého vzduchu!"

A naklonila se z okna, objevujíc zrakům Dudleyovým skvostný svůj týl. Zrakům? Jen zrakům? Najednou cítila, jak hedvábné kníry tisknou se ku hladké její kůži.

Florence prudce se vzpřímila:

"Pane!"

"Ó... pardon... drahá miss Damvillová... Vaše hrdélko bylo tak svůdné... Květy, svit měsíce, vaše blízkost... ztratil jsem hlavu. Neopouštějte mne, dokud mě neujistíte svým odpuštěním..."

"Tedy... odpuštěním vám. Ale nechte mne! Promluvíte-li na mne ještě tento večer, zemru studem."

"Co jste to vyprávěl mé přítelkyni" tázala se Minnie svého ženicha. "Šla na odpočinek vymlívajíc se, že má migrénu."

"Nevyprávěl jsem jí vůbec ničeho. Jsou to nejspíše květiny květníku, jež jí způsobily bolení hlavy, myslím."

Hodinu na to Dudley a Teddy kouřili poslední doutník, chodíce v zahradě kolem trávníků.

"Velice šarmantní děvče, ta slečna Damvillová," líně pronesl Dudley.

"Úchvatná!... A povaha! Srdce! V neděli vyučuje padesát malých chudáčků! Nemá ani bratří ni sester..."

"A co otec? Dobré obchody?"

"První liverpoolská továrna na bavlnu, více neříkám."

Druhého dne hrála se partie lawa tenisu, jež trvala sedm hodin a při níž mr. Lambton činil